Lucian Merişca - UN PEŞTE CU DOUĂ CAPETE, FĂRĂ CAPĂT

De profesie medic stomatolog, lucrînd însă în mass-media, Lucian Merişca a fost, alături de fratele său, regretatul animator Dan Merişca, unul dintre pilonii de bază ai mişcării SF a anilor optzeci. Autor al unor povestiri adesea premiate pe drept cuvînt, Lucian Merişca beneficiază de bunăvoinţa editorilor de-abia în ultima vreme. Sfîrşitul anului trecut i-a adus debutul editorial cu volumul ***Aventuri în Exterrior – Moarte bună, copii!***, apărut la editura Dealer, iar Editura Institutului European din Iaşi i-a publicat, în acest an, volumul ***Deratizare***.

Ceea ce pînă acum nu s-a întîmplat, nu se va întîmpla niciodată.

E greu să crezi că poţi trăi într-un loc unde nu se petrece nimic. Aici poţi, cel mult, muri – dacă nu eşti, deja, mort.

Sălaşul în care hibernasem pînă atunci părea un loc mai pustiu decît era în realitate. Vieţuirile mele aşa au început, în zori, aşa cum era şi acum, cînd vă scriu, dar casa începea să trăiască – e adevărat – odată cu lăsarea întunericului.

Atît de uscat era cadavrul din camera mea, încît nu conta prea mult dacă era al lui David Bowie sau al meu. De altfel, dacă vreun detectiv ar fi ajuns aici, în podul cu ghirlande de flori uscate şi lilieci împăiaţi, n-ar fi avut prea mare lucru de găsit în lăzile puse una lîngă alta pe podeaua maro. Mama, tata, o bunică, un bunic, o mătuşă, unul dintre copiii mei, o lădiţă mai mică avîndu-l înăuntru pe Gheruţă, pisicul cel negru cu fire înspicate – aceasta era toată averea mea uscată, semănînd puţin cu insectarul unui colecţionar de vis – sau de vise. De un cui atîrna încă, echivoc şi jalnic, coroniţa de premiantă pe care o purtase Maria cînd trecuse în clasa a şaptea. Pe Maria n-o cunoscusem niciodată – aşa cum n-o cunoşti nici tu – sau, dacă o cunoşti, atunci nu îi ştii toate faţetele. Dorinţa mea cea mai adîncă ar fi fost să colectez amintirile pubere într-o cutie de cristal prin care să mă uit uneori, într-o cameră cu perdelele trase, ori cu ferestrele îndreptate spre nori – dar să nu o deschid niciodată.

Nu cred că mă înţelegi. Nu cred că înţelegi cîntecul meu de dragoste. Odată, în urmă cu mulţi ani, m-am iubit pe mine însumi, dar acel eu nu a meritat.

Nu trebuie să crezi că mă poţi urmări fără să ajungi la disperare.

Lasă povestea mea să cutreiere acolo unde imaginaţia ta a ajuns la capăt.

Nu trebuie să crezi că mă poţi urmări fără să ajungi la disperare.

Odată, în urmă cu mulţi ani, m-am iubit pe mine însumi, dar acel eu nu a meritat. Nu cred că înţelegi cîntecul meu de dragoste.

Nu cred că mă înţelegi. Dorinţa mea cea mai adîncă ar fi fost să colectez amintirile pubere într-o cutie de cristal prin care să mă uit uneori, într-o cameră cu perdelele trase, ori cu ferestrele îndreptate spre nori – dar să nu o deschid niciodată.

Pe Maria n-o cunoscusem niciodată – aşa cum n-o cunoşti nici tu – sau, dacă o cunoşti, atunci nu îi ştii toate faţetele. De un cui atîrna încă, echivoc şi jalnic, coroniţa de premiantă pe care o purtase Maria cînd trecuse în clasa a şaptea.

Mama, tata, o bunică, un bunic, o mătuşă, unul dintre copiii mei, o lădiţă mai mică avîndu-l înăuntru pe Gheruţă, pisicul cel negru cu fire înspicate – aceasta era toată averea mea uscată, semănînd puţin cu insectarul unui colecţionar de vis – sau de vise.

De altfel, dacă vreun detectiv ar fi ajuns aici, în podul cu ghirlande de flori uscate şi lilieci împăiaţi, n-ar fi avut prea mare lucru de găsit în lăzile puse una lîngă alta pe podeaua maro. Atît de uscat era cadavrul din camera mea, încît nu conta prea mult dacă era al lui David Bowie sau al meu. Vieţuirile mele aşa au început, în zori, aşa cum era şi acum, cînd vă scriu, dar casa începea să trăiască – e adevărat – odată cu lăsarea întunericului.

Sălaşul în care hibernasem pînă atunci părea un loc mai pustiu decît era în realitate. Aici poţi, cel mult, muri – dacă nu eşti, deja, mort.

E greu să crezi că poţi trăi într-un loc unde nu se petrece nimic. Ceea ce pînă acum nu s-a întîmplat, nu se va întîmpla niciodată.

© Lucian Merişca, 1999